

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí ● <http://prochor.unas.cz> ● 1. březen 2011 č. 3 / 11

Štefanské dobré i nedobré.

Honza. Když jsem koukal v Libáni před asi devětapadesáti lety z okna, viděl jsem, jak kamarád nabírá do dlaní čerstvý sníh a volně ho rozprostírá do kočárku. Šel jsem zachránit to řvoucí miminko, ale Jarka Řezníček řekl: „Aby doma věděli, že venku padá sníh, vzali si ho domů a já se s ním nemusel otravovat a mohl jít sáňkovat.“

To miminko byl pozdější skvělý divadelník Honza Řezníček, který dokázal namluvit všechny postavy hry na pásku sám a odehrát tak představení s minimem herců. Libáňské Martínkovo loutkové divadlo mělo v jeho osobě skvělé pokračování. Teď si to tam nahoře sourozenci asi vyřkávají a Honza už je na Štefanu omluven. Jivínského Štefana dostal on a divadlo v roce 2001.

Těší. Dostáváme reakce na pozvánky na udílení. Kupříkladu: * Velmi děkuji za tu poctu a nominaci. Pracuji na dalším vzhledu skrze skla :) Pokusím se dorazit, mnoho zdaru! * Že si na mě někdo vzpomněl a nominoval mě, bylo příjemné zjištění. * Také děkuji za ty tabulky nominací, je to pro mne zajímavé a poučné počtení. * Atd.

Letos je mezi nominovanými hodně

knihovnic a knihovníků. I ze zapadlých vesnic. Mnozí chodějí za svými čtenáři a nosí jim knížky domů. Jeden pan učitel, taky dirigent pěveckého sboru, knihovnič 36 let. Když jsme dohledávali jeho adresu, vzpomněl na rok 1989, možná to bylo začátkem roku 90. Tehdáž pozvali na okres kantory, kteří byli za socialismu po roce 68 vyhozeni z práce.

Potěšení. Únorové Prochoroviny, které přinesly štefanské medailónky, vyšly zvýšeným nákladem. Bylo náročnější sehnat, kdo by nám je namnožil. Povedlo se s potěšením. Neřekli byste, kolik je v Jičíně a okolí u kopírek pěknějších holek. Promiň, Milane a Ivane, vy jste taky pěkní ... kluci.

Štefanská komise je zvláštní instituce. Samozvaná, otevřená. Nikdo nikoho nevolí, ani neodvolává. Kdo chce, může přijít i odejít. Někteří to dělají. Třeba jeden politik. Zdůvodnil to, mimo jiné, nesmírným diletantismem pana Procházky. Vida, Štefan existuje. Nemáme registraci, nemáme IČO DIČO, ani účet u státní banky. Někteří to nedovedou pochopit. Ale nebojte, korupce je i tady. V desátém ročníku si Štefana udělil sám Štefan.

Ať žije šestnáctý ročník Jivínského Štefana, který bude ve Slatinách.

Nabízím individuální i skupinovou (popř. firemní) výuku anglického a španělského jazyka, termíny a ceny dohodou. Taktéž možnost překladů z/do anglického jazyka s razítkem soudního tlumočnicka. PhDr. Olga Kovářová, Denisova 585, 506 01 Jičín. Telefon: - 736 146 106

Je zajímavé, že svobody se vždycky chopí darebáci. Ti hned vědí, co se dá dělat.
(L. Vaculík)

Ano, smíš.

Jakpak by to asi dopadlo, kdyby se najednou po Jičíně objevily plakáty a na nich největším písmem: PLES PLEŠATÝCH. Ostatně, byla by jistě zajímavá anketa ptát se lidí, jak by asi reagoval Jičín. Lidé, spolky, strany. Úřady. Úřady zjevně a úřady skrytě.

Nebojme, takový ples nikdo dnes nepořádá. Nebo ano? Ale 5. března roku 1935 takový ples byl. Uspořádal ho v hostinci u Žďánských jičínský spolek Lidumil. A v sobotu 22. ledna byl ples VŠEDĚLNICKÝ. Rok na plakátu neuveden. Tak takový taky nebude. Dělnická strana je, tuším, zakázaná.

Zdali naši předkové se nedokázali bavit? Asi jinak než my. Měli jiný smysl pro humor. Máme ho my vůbec? Plesat uměli určitě. Ani nemuseli za tím účelem jezdit do Valdic. A měli parádní šaty a krásné vějíře. Výstava Smím prosit, která je v muzeu, dává nahlédnout. A taky „naslechnout“, protože bály to bývala a ještě je, trochu, či více drbárna. Vzpomínám na „soudnou stolicí“ v Česově. Dámy v letech na balkóně, či jen u oken zvenčí, si bál náležitě užívaly. I v muzeu byl malý odlesk toho konání: „Proč ji, proboha, nedali šaty s rukávy?“ Zaslechl jsem na adresu mladé tanečnice (asi 10 let), která při vernisáži se svým partnerem účinkovala.

Šlenger, Doskočil, Tryzna, hasič – a rozmanitost kumštu

Karel Šlenger (vystavuje v galerii v zámku do 6. 3. 2011) malíř, pro kterého bylo malování posedlost, dokázal prý malovat po celou noc a ráno šel lovit ryby, aby bylo co k obědu. Nebo šel na Konecchlumský hřeben na pryskyřici. Některé barvy si z úsporných důvodů připravoval sám.

Sochař Pavel Doskočil (vystavuje celý únor v Lodžii). Do Lodžie přivezl koště,

ze kterého roste strom. Koště je zlomené, strom, vlastně keř, je bez listů. Vedle stojí kbelík. Dílo se jmenuje Zametenou.

V Hlásné Lhotě museli pokácet Javor. Nespálili ho, ale pozvali vysloužilého hasiče pana Pavla Tryznu a ten z něj motorovkou vyřezal zvoničku a z dalších stromů ještě vodníka a Krakonoše a takovou houbičku. Všechno motorovkou, jen oči, nos a nehty ručně.

V KVČ instalovali pacienti jičínské psychiatrie pod patronací V. Kořínka na celý únor své obrazy a plastiky. Skrze výtvarno poznávají oni sebe a jejich lékaři je. Koukatelné obrazy.

Tak tohle je kousek výtvarného života Jičína a okolí v předjaří roku 2011.

Zachytit zmizelé

A to se dá, když už to tam není? RMAG to zkouší a vyzvalo k tomu šest jičínských škol. Čtyři základky, Lepařovo gymnázium a průmyslovku. Slyšte - i průmku, ta se tak často ke kulturnímu dění nepřidává.

Muzeum vybralo ze své velké sbírky starých jičínských fotek, žáci a studenti šli tam dnes a srovnávali. Nejen opět nafotili, ale i pátrali, jak bylo dřív, jak dnes. Uprostřed tohoto konání, kterému se dnes říká projekt, se v muzeu všichni sešli, promítali ty fotky a povídali o vybraném. Muzeum pozvalo pamětníky – a ti rádi zavzpomínali. Třeba, jak někdejší šéf policie pozval své muže, aby zabavili po celém Jičíně pomlázky, protože jičínská chasa se k jeho dcerám zachovala na Velikonoce krutě. Nebo jak esenbáci hráli před svou úřadovnou po sovětském vzoru gorodky. Hráli, hráli, ale ta krásná studna s věžičkou, co byla na staré fotce, ta už tam není.

Zajímavé byly fotky svatební a pohřební. Třeba ty průvody za vozem. Dnes už se jen říká – vyprovodit na poslední cestu. Atd. Zajímavý projekt. Žáci mají příležitost bádát, o své práci mluvit na veřejnosti. Muzeum dál pokročilo, na své spolupráci se školami.

www.mojejicinsko.cz

Vzhledem k tomu, že v Evropě má přístup na internet 50,3 % populace, je počín Zuzky Koulové a jejich přátel užasná věc. „Moje Jičínsko je nové regionální médium, které přináší nezávislé zprávy...“ Tak o sobě prohlašují a není důvod, podle prvních čísel, myslet si, že to nedodrží. Zvláště si cením slov o nezávislosti. Věřím, že z dodaných článků nebude redakce vyzobávat, byť jen trochu kontroverznější názory, v obavě, aby se neznělbila vrchnosti. A že nebude dávat slovo k věci jen některým lidem jen proto, že jim Pán Bůh nadělil moc. A že tam nabouraných aut a vykradených bank nebude moc.

Velkým potěšením je okamžitá reakce na aktuální dění, pestrost zpravodajství z mnoha oborů, ankety a možnost okamžitě reagovat – povědět k věci svůj názor.

Kousky z deníku

27 01 2011 **Galerie Karla Š.**

Vernisáž mistra Šlengera. Jako všechny jeho výstavy – událost. Počtem lidí, programem, bílé víno, na které mne upozornil JB, bylo skvěle nasládlé, vnučka Hanka skvělá na podívání i na poslouchání. Ale hlavně Dílo. A nápady. O díle bude ještě dvakrát řeč (1. 2. komentovaná prohlídka, 1. 3. pořad Člověk a vesmír). Tak nápady:

Michail připomněl myšlenku Galerie K. Šlengera v Jičíně. Byl by to nejspíš jeden z nejúžasnějších počinů ve městě. Aby sem jezdili lidé. I z daleka. Ve Vokšicích přistávala by letadla se zahraničními návštěvníky. Michail srovnával s Moravským Krumlovem a Mouchou. Ano, i monumenty mistr Šlenger dělal. Velké obrazy (5 x 3 m) maloval v kostele v Dolanech, protože

potřeboval odstup. Někdy z Chomutic i na kole.

Malířská pozůstalost čítá na 9 000 položek. Prý jedna z největších sbírek v Čechách. Představa Šlengrovy galerie třeba v barokní jezuitské koleji ... . Nebo jinde? Fantazie? Kéž by některým Jičínákům nedala spát.

29 01 2011 **Ono se toho namluví,**

zvláště v politice. Jak to krásně zní: „Budu obcházet jičínské spolky ...“ Vysloveno panem radním. Těším se, až někde opublikuje, kolik obešel a co zjistil.

30 01 2011 **Jak se udržet**

Být někde šéfem, třeba ředitelem, to asi není lehké. My, co jsme to chválabohu nezažili, asi si to ani nedovedeme představit. Stále být ve střehu. Ráno nad Lidovkami (článek o pražské galerii DOX) přináší otázku, co všechno takový ředitel musí: 1. Hlídat rozpočet, nepřekročit, možná ani nepodkročit. To bych byl v podezření, že nic nedělám. 2. Být za dobře s radnicí. Zejména ti, kdož jsou odtud financováni. Někteří by jistě mohli vyprávět. Kromě jiného znamená to i vážit program instituce. Aby třeba nebylo tam něco, co by jen ... jen kladlo otázky. A kdo ví ... myšlenky, nápady. Ale jděte, vždyť je s tím jen práce. 3. Ale teď si fandím: moc se neukazovat vedle proChora. Promiň, čtenáři, nepsal bych to, kdybych této věty nebyl svědkem.

06 02 2011 **Lodžie a výtvarno**

Petr Kábrt, kastelán v Lodžii, výstavy umí. Tím, že on střídá ze všech žánrů a směrů a technik a ... a i člověčích typů. Od horolezce, co maluje skály a les, přes kumštýře začínající, či dosud neznámé, ale talentované, až po vystudované akademiky. Od malířů, kteří značně prodávají, až po nezaměstnaného sochaře, který neprodává, ale neustoupí. Jsou tu andělé, ale i smeták, z něhož roste strom.

Výstavy pořádané v měsíčním cyklu dávají nahlédnout, co všechno je a může být výtvarné umění a to všech stupňů kvalit. Hlavně ale otvírají prostor k diskusi. I k hádkám, i k odsudkům. A k chválám? Tady opatrně. A ne uslintaně. Líbit se má děvka.

Pavel Doskočil, který obsadil únor, správně položil na stůl katalogy z některých svých dřívějších výstav, aby tak ukázal svou rozmanitost. Ne všichni zkousli onen košťestrom. Ale mnozí se pozdrželi, prolisovali, a ti důkladnější vytrvali k popovídání.

Ano, někdo řekne – vysvětlovat umění? Pchá. Ostatně soudím, že ty úhly pohledu jsou potřeba. Jen je znát, slyšet o nich. Nemusím souhlasit, můžu zavrhnout, můžu si libovat ve svých břízkách. Nemusím umět vysvětlovat, co je konceptualismus a konspektualismus. Jen vytušit, že cosi takového existuje. A když se dostanu až tak daleko, že uvěřím tomu, že kumštýř vidí dál, do budoucna ... . Že nazírá současně, teď i z jiného pohledu, že napoví, že ty pohledy jsou, existují ... .

10 12 2011 **U Našich**

Přemejšlím, proč automaticky tam. Pravda, Svijany dobré, servírky mladé a neprotivné. Když vidím Verču, co je teď studentka a tady brigádnice, vzpomínám na naše tábory, to byla ještě táborník. Přijeli jsme na náves, děti dostaly své nanuky, my svůj klid. Seděli jsme pod lipami – skvělá pohoda. Chvilí. Verčina maminka najednou začala své dítě vychovávat. Některé matky vychovávají hlasitě. Prostě na tu náves řvala. Řvala na celou náves. Proč některé ženské bereme ... bereme s rezervou? Pro to jejich řvaní. Ale někdo tomu říká ječení. Už vím, proč sem chodím. K Naším. Občas ozve se tu taky řev. Ten řev je hudba. Někde jsem četl, že v některých věznicích mučejí hlasitou hudbou. Tak tady v hospodě ale najednou ta hudba umlkne. A nic. Jen tiché: Dáte si ještě jedno? Tak pro tu změnu. Pro ono úžasné zklidnění. Tak je to v životě a v světě. Ticha si jen tehdy vážíme, když před ním hluk. Když je to srovnání. Ta změna. K dobrému. I kaviár se přejí. I pěkná ženská se okouká.

A taky, že tu nemají televizi. Sem chodím.

A ještě jedno plus. Po Svijanech tady chodí ten blažený stav - Nápad. Někdy i Myšlenka. Vyndávám Lidovky a na okraj si píšu, co bych všechno měl: Donést Oldovi článek a zjistit další bezdomy a o nich napsat. Co s tím blátem v Lodžii? Odpovědět Pošťákovi. Napsat o té výstavě, ale jak? A o těch modrých očích... .

Tak ty oči. Vlastně banál. Prodavačka upřela na mne úžasné modré oči. Takové, co se po nich zapomene vlastní jméno. Neřkuli nákup. Ale tady U Našich, naproti neomítnuté zdi, kdy se mi vybavily, najednou jiná výbava. Krásné zelené oči Arnošta Lustiga. Jedna z nejúžasnějších knížek, které jsem četl.

Na tom okraji těch novin jsem si poznamenal slovo Skoba. Ale teď, když to píšu, nemůžu si vzpomenout, co to znamená. Zase budu muset k Naším.

12 02 2011 **Bedřichov**

Stopa je pěkně upravená. Vlevo, vpravo na klasiku, uprostřed se bruslí. A belhám se tam já. Už mne předjíždějí i starší holky. Už mi to ani nevadí. Na lyžích mám samolepku – Jizerská padesátka 1979. Kdo to má? Mám bezpečně nejstarší lyže na Jizerské magistrále. Vázání typu pastička. Když se nešikovně rozepíná, pěkně sekne přes prsty.

Všude se pohybují dravci. Mají speciální ledvinky, v nich termosky. Z ledvinky kouká špunt, ten se odšroubuje, když se zastaví, a pije se jonťák. Ale oni nezastavují, jen mne předjíždějí. Takovým tím způsobem, jako že je to nic nestojí. Že si jedou lážo. Lážo – třikrát rychleji než já. Já bych měl sedět doma u televize, nebo psát memoáry. Nebo umřít. Podle statistiky mám necelé tři roky. Tady v Česku. Ve Skandinávii měl bych ještě víc.

Uprostřed stopy leží notebook. Sympaťák mi vysvětluje, že tam je turniket a on z něj stahuje údaje. Jezdí po Jizerkách a stahuje údaje. Nový typ turniketu umí rozlišit i směry, rozliší i pomalé a rychlé lyžaře. Mne by asi nezapsal vůbec. Pak to doma vyhodnotí. Kolik lyžařů za den, za sezónu. V metru jsou taky turnikety. Lyžař, nebo

Pražák – kus jako kus. Je tu takový nával, že fanjnšmekří jezdí radši v noci s čelovkou. Dokonce se už i jezdí čelovkové závody. Patnáctka a třicítka.

Povídáme si, jak se jezdily patnáctky – pouťáky. Vratislavický koberec, Pohár Textilany, horolezecké štafety. Kdo ví, jestli vůbec ještě Textilana existuje. Patnáctka už asi ne. Když šli ráno bafuňáři šlapat trať, bořili se do půl lejtelek. Ted' jen profrčí fréza. Ptám se na Gustu Ginzela a Hnojový dům na Jizerce. Barák vyhořel, Gusta je umřelej. Ale na Šámalce jako zastara. Pivo za dvacet tři, vynikající boršč za třicet. Ještě jsou staročeské starohorské hospody. A v nich pěkný holky. Ptám se, kolik ujely, tvrdí, že asi patnáct.

I já se ještě do Bedřichova dobelhám. Tak co fňukám?

13 02 2011 **Proč sny?**

Zdálo se mi, jak hraje, státy, barvy, špačka. Každý byl jeden stát, byli jsme okolo míče a jeden říkal: „Polívka se vaří, maso na talíři, přijde na to, sežere to Španělsko. Španělsko chytlo míč, ostatní utíkali, Španělsko třefovalo. Atd. Špačka jsme obnovili na jednom táboře. Nejvíc to bavilo doktora a kuchaře. Nakonec hráli jen ti dva a celý tábor fandil. A když se setmělo, oni hráli dál a děti jim svítily baterkami. Všichni se bavili. Se zašpičatělým kouskem dřeva a pálkou.

Vlastně to byl poučný sen o tom, jak se dá taky žít. Rozhodně lepší, než ten, jak jsem přibíhal na břeh a loď mi právě ujížděla. Stál jsem tam a nadával si, že kdybych skočil hned po příběhu, ještě bych doskočil.

14 02 2011 **Básník a blázn**

Pošťák mi napsal, že Romana odvezl z Churáňova z meteostanice vrtulník s infarktem. Ted' už je Roman doma a byl poprvé venku. Doktor mu prý řekl, že kdyby nepřiletěl vrtulník, byl by umřelej.

Je to pár měsíců, co jsme s Pošťákem a Romanem a Hančou trávili noc v opuštěném šumavském baráku. Roman mluvil o tom, jak byl v detoxu a taky na excerciích. Pošťák, jak byl v kriminále. Já jsem chodil přikládat a dolejal jim červeného. Hanča se hřála za kamny.

Vida. Od té doby Pošťák znovu zblázněnej a tejdny v Lnářích, Roman tohle. A mi zbejvá tam jet a dovězt nové topůrko, jak jsem ho při štípání dřeva zlomil. A zase vidět tyhle lidi z ráje šumavského.

17 02 2011 **Zdenek a Zdenek**

OS Paměť a svědomí uspořádala večer o českém hokeji. Právě po stu letech, kdy jsme prvně vyhráli mistrovství světa v hokeji. Vyprávění, čtení z beletrie i z dokumentů, fotografie. Události v hokeji až po Nagano. Vzpomínka na Ivana Hlinku. A samozřejmě legendární porážka Sovětů 4:3 v roce 1969, jako satisfakce za rok 68. I na to, jak se oslavovalo i v Jičíně.

Mnozí pamatujeme, jak jičínský všesportovec Zdeněk Mazáček uvázel za svého Hillmana nočník a jezdil po náměstí. Zdeněk M junior byl požádán, aby přišel a zavzpomínal na tátu. Nepřišel, omluvil se, ale poslal email. Tuze zajímavé psaní o tom, jak se srovnává s otcovou komunistickou minulostí. Generační výpověď. Snaha o pochopení. Setkání vztahu ke komunismu se synovskou láskou. Ukázka toho, jak nejednoduché je to mezi námi lidmi, pokud přemýšlíme a ne jen kalkulujeme z vypočítavosti.

Vida – hokej, a najednou jsme úplně jinde.

18 02 2011 **Kultivuje**

Jičínská beseda nejen pořádá každý měsíc kvalitní přednášky o zajímavých jičínských osobnostech a událostech. Ona má k tomu svému konání i dobře promyšlenou dramaturgii. Pro své večery pečlivě volí témata i lektory. Nebyla jediná nezajímavá přednáška. Hlavně ale, přednes byl kvalitní. Jitka Bílková hovořila 18. 2. o Karlu Kazbundovi nejen velmi zasvěceně, ale i lidsky příjemně, poutavě, přesvědčivě. Správně propojila dějinná fakta

s nahlédnutím do osudu, ale i povahy a životní filozofie českého historika a archiváře.

To je onen sekundární efekt. Mnozí Jičínáci přicházejí, možná přesně nevědí mnoho o tématu. Ale jdou, protože vědí, že se poučí nejen o osobnosti, jejím konání a době. Že i v osobě lektora potkají kultivovaného člověka. A možná, že trochu té příjemné atmosféry přenesou se i na naši širší společnost.

Snad jen jediná připomínka – více názornosti. Technika dnes umí doplnit mluvené slovo obrázkem, promítnutím dokumentů i jiných reálií. I když – tak úplně to neplatí. Třeba takový Karel Čermák je úžasný tím, jak svým monotónním hlasem dovede bez pohnutí těla upoutat na hodinu a půl celý sál. Ostatně – zdali se někdy pořadatelům podařilo dodržet předpokládaný konec představení? Přetahovalo se téměř vždycky. I to je důkazem úrovně.

19 02 2011 **Kde ušetřit?**

Rozpočet hýbe městem. Íčku se navrhuje vzít půl člověka (úvazek jen dva lidí, místo dvaapůl), kastelán v Lodžii jen napůl úvazku, či jinak omezený. Přeloženo: šetříme na informacích, na kultuře. Br. OS Lodžie horlivě koresponduje, jak z toho. Místo deseti výstav třeba jen dvě. Některé prý nebyly kvalitní. A kdo o té kvalitě rozhodne? JÁ. Bacha na to, kdy jsem ještě OS (občanská společnost) a kdy už začínám být úředník. Placený. A ten by se neměl znelíbit.

Soudím, že hranice je jasná. Neměla by se zmenšit podpora místní kultury. Tu, kterou si tady děláme sami pro sebe.

Poněkud ironicky hovoří někteří o jednotném vizuálním stylu města). Zdali právě v době úspor je toto opatření za 300 000x Kč nutné?

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Kačenka

- Když jsem Kaču ve škole vyzvedával, jsa tam neznámý, poslouchal jsem maminky, jak si stěžují. Kača jednoho hochu prý pere. Co s tím? Mám být hrdý, že se pustí i do kluka? Že si nenechá nic líbit? Alibisticky jsem to nechal být. Cestou ze školy jsem se zeptal, o co jde. „On nám nadává.“ Přišla vzpomínka, kterak dcera, generace mezi mnou a Kačou, kdysi měla podobný problém. Tak jsme šli do školy se jí zastat. „A řekla vám, že tomu hochovi vyrazila zub?“ Vysvětlila paní učitelka. A zaradoval jsem se, že jsem do toho incidentu zvenčí tentokrát nezasahoval.

- Rád Kaču někam doprovázím. Cestou ji uplatím tatrakou a něco se dozvím. Nejradši o škole. Jak jsou kluci blbí a tak. Za tu informaci pak musím absolvovat bludiště na nádvoří zámku.

- Kača mi vypráví, jak pan hasič, teď řezbář, vyřezává ze dřeva motorovou pilou sochy. Vyjmenuje, co už všechno tu v okolí vyřezal. Raduju se: 1. že o takovéhle věci má zájem. 2. že mi vypráví to, co jsem ji vyprávěl já (skleróza si nevybírá podle věku).

- v šatně ZUŠky se ledacos semele. Kača se vytahovala, jak spadla při bruslení do vody a jak na ní oblečení mrzlo, než došla domů. Přidal jsem, že ji doma na chvíli dali do trouby u kamen, aby rozmrzla. Spolubaletka Natálka otevřela pusu a to si už začala vymýšlet Kača. Vytahovala se, že má v Češově dva slony a ti choboty kropí zahradu. Rozjela se skvělá hra s fantazií.

Vydává B. Procházka, Sokolovská
367, Jičín, tel.: 493 523 492.

Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz

Noviny vznikly s laskavou pomocí

APEL s. r. o. Jičín,

GENERALI POJIŠŤOVNA a.s.

Denisova 504, Jičín, 493 523 024

**Jivínský Štefan
za rok 2010
nominace podle obcí**

Jičín	55
Hořice	17
Kopidlno	8
Sobotka	7
Nová Paka	7
Železnice	4
Libáň	3
Běchary, Brada- Rybníček, Libuň, Ostružno, Pecka, Valdice	2
Bukvice, Dětenice, Chomutice, Mlázovice, Ostroměř, Pševs, Veliš, Židovice	1

**Jivínský Štefan
zásluhy dlouhodobé
nominace podle obcí**

Jičín	23
Kopidlno	9
Sobotka	5
Běchary	4
Bukvice	3
Dětenice	3
Hořice, Lázně Bělohrad, Miletín, Vokšice, Pecka	2
Brada-Rybníček, Keteň, Libáň, Lukavec, Mlázovice, Mlýnec, Markvartice, Nová Paka, Ostroměř, Podhradí, Radim, Slatiny, Trtěnice, Valdice, Veliš , Vysoké Veselí, Železnice	1

nominace podle oborů

Přednášky, besedy	27
Různé kulturní akce	34
Koncerty	17
Práce s dětmi	10
Literární a publikační činnost	24
Výstavy	20
Divadlo	12
Taneční	2
Výtvarná a galerijní činnost	13
Recitační	2

nominace podle oborů

Přednášky, besedy	5
Různé kulturní akce	28
Koncerty	13
Práce s dětmi	19
Literární a publikační činnost	20
Výstavy	7
Divadlo	11
Výtvarná a galerijní činnost	4

JIVÍNSKÝ ŠTEFAN

ocenění za pozoruhodný kulturní počín
na okrese Jičín.
Slavnostní udílení se konalo 25. února
2011 v Miletíně.